

DIRECTIVA CONSILIULUI

din 22 iunie 1987

**de modificare, în ceea ce privește asigurarea de credit și asigurarea de cauciune, a
Primei Directive 73/239/CEE privind coordonarea legilor, reglementărilor și
dispozițiilor administrative cu privire la inițierea și exercitarea activității de asigurare
directă, alta decât asigurarea de viață**

(87/343/CEE)

CONSILIUL COMUNITĂȚILOR EUROPENE,

având în vedere Tratatul de instituire a Comunității Economice Europene, în special art. 57 alin.(2),

având în vedere propunerea Comisiei ⁽¹⁾,

având în vedere avizul Parlamentului European ⁽²⁾,

având în vedere avizul Comitetului Economic și Social ⁽³⁾,

întrucât Prima Directivă a Consiliului 73/239/CEE din 24 iulie 1973 privind coordonarea legilor, reglementărilor și dispozițiilor administrative referitoare la inițierea și desfășurarea activității de asigurare directă, alta decât asigurarea de viață ⁽⁴⁾, modificată prin Directiva 76/580/CEE ⁽⁵⁾, a eliminat o serie de deosebiri în legislația statelor membre, în scopul facilitării inițierii și desfășurării acestei activități;

întrucât directiva menționată precizează totuși, la art. 2 alin. (2) lit. (d), că ea nu se aplică, „până la o mai bună coordonare, ce trebuie să fie realizată în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive”, „operațiunilor de asigurări de credite la export, în contul statului sau cu sprijinul acestuia”; întrucât, dat fiind că protecția persoanelor asigurate, prevăzută în mod normal de directivă, se face chiar de către stat, dacă operațiunile de asigurare pentru creditele la export sunt efectuate în contul statului sau sunt garantate de către acesta, astfel de operațiuni ar trebui să fie în continuare excluse din domeniul de aplicare al directivei menționate, până la o mai bună coordonare;

întrucât art. 7 alin. (2) lit.(c) din directiva menționată prevede că „până la o mai bună coordonare, ce trebuie realizată în termen de patru ani de la notificarea prezentei directive, Republica Federală Germania poate menține dispoziția ce interzice cumularea pe teritoriul său a asigurării de sănătate, asigurării de credit și asigurării de cauciune sau a asigurării pentru asistență juridică și acțiuni intentate unor terți, fie între ele, fie cu alte categorii”; întrucât din aceasta rezultă că există bariere în calea înființării de agenții și sucursale; întrucât prezenta directivă are drept scop remedierea situației actuale;

⁽¹⁾ JO C 245, 29.09.1979, p. 7 și JO C 5, 07.01.1983, p. 2.

⁽²⁾ JO C 291, 10.11.1980, p. 70.

⁽³⁾ JO C 146, 16.06.1980, p. 6.

⁽⁴⁾ JO L 228, 16.08.1973, p. 3.

⁽⁵⁾ JO L 189, 13.07.1976, p. 13.

întrucât interesele persoanelor asigurate sunt suficient protejate, în ceea ce privește asigurarea de cauțiune, de către amintita directivă; întrucât ar trebui eliminată în Republica Federală Germania interdicția de a cumula asigurarea de cauțiune cu alte clase de asigurare;

întrucât societățile de asigurare, ale căror operațiuni de asigurare de credit reprezintă ceva mai mult decât o mică parte din totalul operațiunilor lor, trebuie să constituie o rezervă de egalizare, care să nu facă parte din marja solvabilității; întrucât această rezervă ar trebui calculată conform metodelor prevăzute în prezenta directivă, care sunt recunoscute drept echivalente;

întrucât natura ciclică a cererilor de despăgubire în asigurarea de credit impune ca, în scopul calculării sarcinii medii a cererilor de despăgubire, în sensul art. 16 alin.(2) din Directiva 73/239/CEE, asigurarea de credit să fie tratată similar cu asigurarea contra riscurilor de furtună, grindină și îngheț;

întrucât riscul în asigurarea de credit este de o asemenea natură încât societățile de asigurare care fac astfel de operațiuni ar trebui să constituie un fond de garanție mai mare decât cel prevăzut în prezent în directiva menționată;

întrucât ar trebui să se acorde o perioadă suficientă de timp firmelor cărora li se cere să îndeplinească această obligație;

întrucât nu este necesar să se impună această obligație societăților ale căror operațiuni cu această clasă de asigurări nu depășesc un anumit volum;

întrucât, având în vedere dispozițiile prezentei directive privind asigurarea de credit, menținerea de către Republica Federală Germania a interdicției de a cumula asigurarea de credit cu alte clase de asigurare nu se mai justifică, iar o astfel de interdicție ar trebui în consecință eliminată,

ADOPTĂ PREZENTA DIRECTIVĂ :

Articolul 1

Directiva Consiliului 73/239/CEE se modifică prin prezenta după cum urmează :

1. Art. 2 alin.(2) lit. (d) se înlocuiește cu următorul text :

„(d) până la o mai bună coordonare, operațiunile de asigurări de credite la export în contul statului sau garantate de către acesta, sau atunci statul este asigurătorul.”

2. La al doilea paragraf din art. 7 alin.(2) lit.(c), se elimină cuvintele „asigurarea de credit și de cauțiune.”

3. Se adăugă următorul articol:

„Articolul 15 a

1. Fiecare stat membru solicită societăților de asigurare de pe teritoriul lor și care asigură riscurile incluse la clasa 14 de la punctul A din anexă (denumită în continuare „asigurare de credit”) să constituie o rezervă de egalizare în scopul compensării

oricărui deficit tehnic sau oricărei valori de despăgubire peste medie, apărută în clasa respectivă într-un anumit an financiar.

2. Rezerva de egalizare trebuie să fie calculată conform regulilor stabilite de către fiecare stat membru, potrivit uneia din cele patru metode enunțate la punctul D din anexă, ce se consideră ca fiind echivalente.
  3. Până la nivelul valorilor calculate în conformitate cu metodele descrise la punctul D din anexă, rezerva de egalizare nu se ia în calculul marjei de solvabilitate.
  4. Statele membre pot să scutească societățile de obligația de a constitui o rezervă de egalizare pentru operațiunile de asigurare de credit, atunci când primele sau cotizațiile de încasat pentru asigurările de credit sunt mai mici de 4% din totalul primelor sau cotizațiilor de încasat și sub 2 500 000 ECU”.
4. La art. 16 alin.(2), cea de-a doua teză se înlocuiește cu textul următor :

„Totuși, în cazul firmelor care asigură în special unul sau mai multe din riscurile de credit, furtună, grindină sau îngheț, ultimii șapte ani financiari se consideră drept perioada de referință pentru sarcina medie de cereri de despăgubire”.

5. Prima liniuță de la art. 17 alin. (2) lit. (a) se înlocuiește cu următoarele liniuțe :

„— 1 400 000 ECU în cazul în care toate sau unele din riscurile incluse în clasa enumerată la pct. A din anexa de la nr. 14 sunt acoperite. Această dispoziție se aplică oricărei societăți al cărei total anual din prime sau cotizații la această clasă, pentru fiecare din ultimii trei ani financiari, depășește 2 500 000 ECU sau 4% din valoarea totală a primelor sau cotizațiilor de încasat de către firma respectivă ;

— 400 000 ECU în cazul în care toate sau unele din riscurile incluse în una din clasele enumerate la pct. A din anexa de la numerele 10, 11, 12, 13 și 15 și, în măsura în care nu se aplică prima liniuță, la nr. 14”.

6. La art. 17 alin.(2) se adaugă următorul paragraf :

„(d) Dacă unei societăți care încheie asigurări de credit i se cere să mărească fondul menționat la par. (a), prima liniuță, până la 1 400 000 ECU, statul membru respectiv trebuie să-i acorde societății în cauză următoarele:

- o perioadă de trei ani, în care fondul să crească până la 1 000 000 ECU,
- o perioadă de cinci ani, în care fondul să crească până la 1 200 000 ECU,
- o perioadă de șapte ani, în care fondul să crească până la 1 400 000 ECU.

Aceste perioade devin operaționale de la data îndeplinirii condițiilor menționate la prima liniuță din par. (a).”

7. La art. 19 se adaugă următoarele:

„1a. În ceea ce privește asigurarea de credit, societatea trebuie să pună la dispoziția autorității de control rapoarte care să prezinte rezultatele tehnice și rezervele tehnice aferente activității respective.”

Pct. D din anexa la prezenta Directivă se adaugă la anexă.

Articolul 2

Statele membre iau măsurile necesare pentru a se conforma cu dispozițiile prezentei directive până la 1 ianuarie 1990. Statele membre informează Comisia cu privire la aceasta.

Statele membre pun în aplicare aceste măsuri cel târziu începând cu 1 iulie 1990.

Articolul 3

După notificarea⁽¹⁾ prezentei directive, statele membre comunică Comisiei textele principalelor dispoziții din legislația națională pe care le adoptă în domeniul reglementat prin prezenta directivă.

Articolul 4

Prezenta directivă se adresează statelor membre.

Adoptată la Luxemburg, 22 iunie 1987.

Pentru Consiliu,

Președinte,

L. TINDEMANS

---

(1) Prezenta Directivă a fost notificată statelor membre la 25 iunie 1987.

ANEXĂ

„D. Metode de calcul a rezervei de egalizare pentru clasa de asigurare de credit

Metoda nr. 1

1. În ceea ce privește riscurile incluse în clasa de asigurare de la pct. A 14 (denumită în continuare „asigurarea de credit”), societatea de asigurare constituie o rezervă de egalizare, pentru compensarea oricărui deficit tehnic produs în clasa respectivă într-un an financiar.
2. Această rezervă este alimentată în fiecare an financiar cu 75% din orice excedent tehnic generat din activitatea de asigurare de credit, cu condiția respectării unui plafon de 12% din primele sau cotizațiile nete, până când rezerva ajunge la 150% din valoarea anuală cea mai ridicată a primelor și cotizațiilor nete încasate în cei cinci ani financiari anteriori.

Metoda nr. 2

1. Ținând cont de riscurile incluse în clasa de asigurări specificată la pct. A 14 (denumită în cele ce urmează „asigurarea de credit”), firma trebuie să constituie o rezervă de egalizare care servește la compensarea deficitului tehnic ce se poate produce la clasa respectivă într-un an financiar.
2. Valoarea minimă a rezervei de echilibrare trebuie să fie de 134% din media primelor sau cotizațiilor încasate anual, pe durata celor cinci ani financiari anteriori, după deducerea cesiunilor și adăugarea acceptărilor de reasigurare.
3. În fiecare din anii financiari succesivi se va adăuga la rezervă 75% din excedentul tehnic produs în clasa respectivă, până când rezerva este cel puțin egală cu minimul calculat conform alin. (2).
4. Statele membre pot stabili reguli speciale de calcul al valorii rezervei și/sau al nivelului impozitului anual ce depășește valorile minime prevăzute în prezenta directivă.

Metoda nr. 3

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa 14 de la pct. A (denumită în cele ce urmează ‘asigurarea de credit’), pentru a compensa cererile de despăgubiri ce depășesc media într-un an financiar, în cadrul clasei de asigurări respective.
2. Rezerva de egalizare trebuie să fie calculată pe baza metodei enunțate mai jos.

Toate calculele trebuie să privească veniturile și cheltuielile proprii ale asigurătorului.

La rezerva de egalizare se va adăuga o sumă ce reprezintă bonificația acordată pentru cererile de despăgubire sub medie în fiecare an financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Se acordă o bonificație dacă rata cererilor de despăgubire dintr-un an financiar este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației

este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în anul financiar respectiv.

Valoarea necesară trebuie să fie egală cu de șase ori diferența standard între rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele încasate în anul financiar.

Dacă cererile de despăgubire dintr-un an financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare dacă rata cererilor de despăgubire dintr-un an financiar este mai mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele încasate în anul financiar respectiv.

Indiferent de evoluția cererilor de despăgubire, în fiecare an financiar trebuie să se verse la rezerva de egalizare 3,5 % din valoarea necesară, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și nu trebuie să depășească 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare dacă pe durata perioadei de referință nu s-a înregistrat nici o pierdere actuarială.

Valoarea necesară a rezervei de egalizare și sumele care se deduc din aceasta pot să fie micșorate dacă rata medie a cererilor de despăgubire în perioada de referință, împreună cu rata cheltuielilor, indică că primele includ o marjă de siguranță.

Metoda nr. 4

1. Se constituie o rezervă de egalizare pentru clasa 14 de la pct. A (denumită în cele ce urmează 'asigurarea de credit'), în scopul compensării oricărei rate peste medie a cererilor de despăgubire într-un an financiar, în cadrul clasei de asigurare respective.
2. Rezerva de egalizare se calculează pe baza metodei descrise mai jos.

Toate calculele se referă la veniturile și cheltuielile proprii ale asigurătorului.

La rezerva de egalizare se va adăuga o sumă ce reprezintă bonificația acordată pentru cererile de despăgubire sub medie în fiecare an financiar, până la atingerea sau restabilirea valorii necesare.

Se acordă o bonificație dacă rata cererilor de despăgubire dintr-un an financiar este mai mică decât rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință. Valoarea bonificației este echivalentă cu diferența dintre aceste două rate înmulțită cu primele încasate în anul financiar respectiv.

Valoarea maximă necesară trebuie să fie egală cu de șase ori diferența standard între rata cererilor de despăgubire din perioada de referință și rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele încasate în anul financiar.

Dacă cererile de despăgubire dintr-un an financiar sunt excedentare, din rezerva de egalizare trebuie să se scadă valoarea corespunzătoare excedentului. Se consideră că cererile de despăgubire sunt excedentare dacă rata cererilor de despăgubire dintr-un an financiar este mai

mare decât rata medie a cererilor de despăgubire. Valoarea acestui excedent se calculează înmulțind diferența dintre cele două rate cu primele încasate în anul financiar respectiv.

Valoarea minimă necesară trebuie să fie egală cu de trei ori abaterea standard a ratei cererilor de despăgubire din perioada de referință de la rata medie a cererilor de despăgubire, înmulțită cu primele încasate în anul financiar.

Durata perioadei de referință nu trebuie să fie mai mică de 15 ani și mai mare de 30 de ani. Nu este necesar să se constituie o rezervă de egalizare dacă în perioada de referință nu s-au semnalat pierderi actuariale.

Ambele valori necesare ale rezervei de egalizare, precum și suma ce trebuie adăugată sau scăzută din aceasta, pot fi reduse dacă rata medie a cererilor de despăgubire din perioada de referință împreună cu rata cheltuielilor indică că primele includ o marjă de siguranță și că marja de siguranță este cu peste o dată și jumătate mai mare decât abaterea medie a ratei cereri de despăgubire din perioada de referință. În astfel de situații, valorile respective se înmulțesc cu coeficientul sau cu o dată și jumătate abaterea standard și marja de siguranță.